

je povedal, da je videl pred nedavnim časom neko deklico, ki se je jokala. Kakor jo je popisal, morala je biti Milka.

Hiteli sta naprej po mestu, ali o Milki nobenega sledú.

Mračiti se je začelo in od tekanja sta že komaj stali, zato izpregovori Ivanka :

„Ljudmila, midve iščeva zastonj. Tako ne najdeva nikoli nič, ker hodiva samo na slepo srečo po mestu. In vsega mesta tudi ne moreva preiskati, ker je preveliko.“

„Ali moja Milka!“ vsklikne gospa Dobrilova obupno.

„Naznaniti pojdiva na policijo. Čudno bi bilo, če bi že jutri ne imeli Milke. Mesto je sicer veliko, ali policija stakne tudi vse!“

„Bog daj!“

Vsedeta se v kočijo in popeljeta na policijo, kjer naznanita vso stvar. Vrh tega dá oklicati gospa Dobrilova veliko vsoto tistemu, ki bi našel otroka. Z upanjem v srcu se vrne gospa Dobrilova domov.

Ko pa je prišla gospa Ljudmila drugi dan na policijo, rekel ji je načelnik :

„Obžalujem vas, gospa. O Milki ni še nobenega poročila. Morda bo kaj jutri. Morda pojutršnjim. Obupati pa ni nikakor, gospa. Bodite uverjeni, da se bomo potrudili, kar največ mogoče!“

In gospa Ljudmila je odšla — — —

Prešel pa je tretji dan, četrti, cel teden — ali nihče ni mogel povedati, kam bi bila izginila Milka — — — — —

Sveta noč!

Skrivnostno migljajo nebrojne zvezde z jasnega neba, svečano doné zvonovi, smeh in hrup odmeva iz razsvetljenih hiš — — —

Gospa Dobrilova pa je sedela v svoji temni sobi in bridko plakala!

(Dalje prihodnjič.)

Sreča mladinskih let.

(Piše Fr. Kralj.)

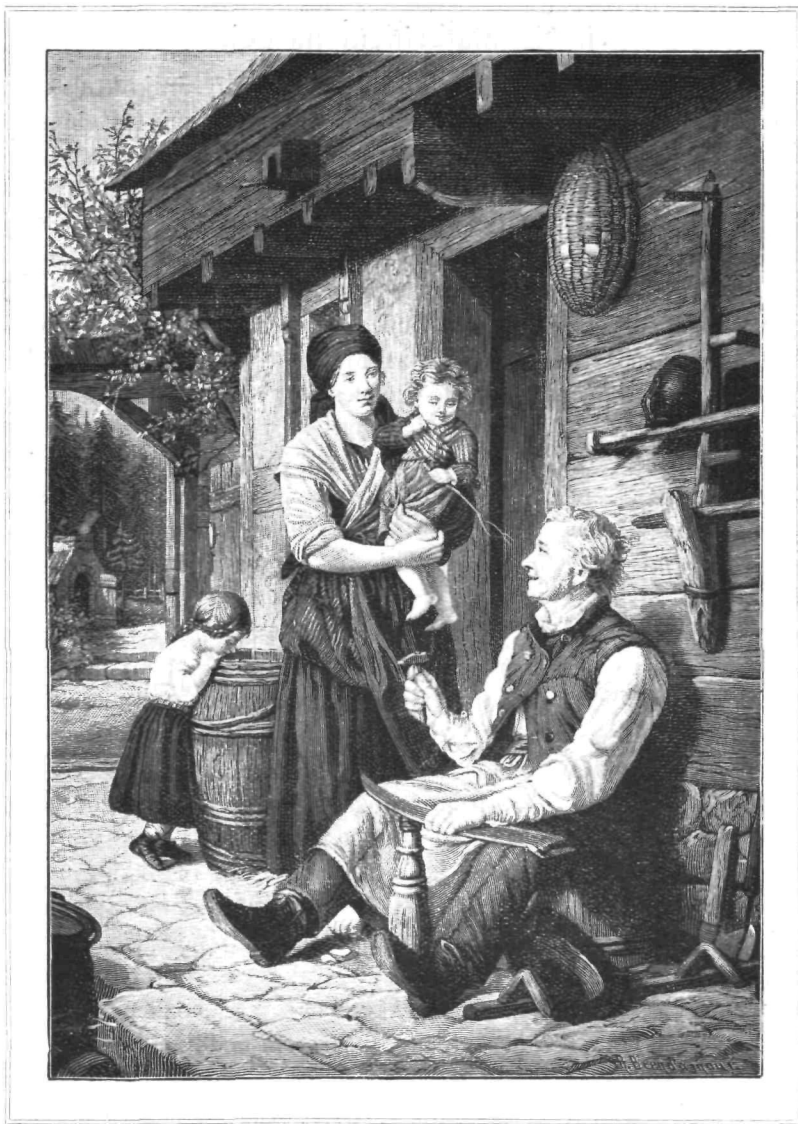
Nelepo navado imajo ljudje, da veliko rajše preiskujejo in naštevajo žalostne in nesrečne dni svojega življenja, nego li vesele in srečne. Natanko opisujejo nesrečne dogodke, dneve bolezni in tuge, a pri tem pozabljajo na leta zdravja in sreče. In vendar je tako ravnanje krivično, ker je neresnično in nehvaležno.

Neresnično je zato, ker ni res, da bi bila večina našega življenja nesrečna in tugopolna. Le pomislimo nazaj v prošla leta! Kako so nam srečno potekala leta nežne mladosti! Pomislimo, ali smo bili več dni življenja zdravi ali bolni, zadovoljni, ali nezadovoljni?

Pa tudi nehvaležno je tako ravnanje nasproti predobremu in usmiljenemu Bogu, ki nas dan za dnem z ljubeznivo roko vodi po poti življenja,

nas oblači in živi, ohranjuje čile naše dušne in telesne sile: le dobrote imamo iz njegovih rok. Želim, da bi vi ne bili taki nehvaležniki nasproti Bogu, marveč, da bi radi mislili na dobro, koje nam daje Vsedobri.

Posebno tebi, nežna mladina, priporočam globoko hvaležnost do Boga. Veselite se življenja, a hvalite tudi njega, ki vam je daje.

Vsakdo je navajen zornih mladinskih očij, veselih lic in odkritosrčne radosti. In kadar tega ne zapazi pri mladini, precej vé, da nekaj teží otroško srce. Tudi stari ljudje so zadovoljni in pomladé se med srečnimi otroci.

Zato sem pa sklenil v sledečem podati nekaj slik z opisi iz mladinskih let, ki naj bi slikale ono dōbo, ki je najlepša v vsem življenju.

Te slike naj bi ti, ljuba mladina, vzbujale hvaležnost in ljubezen do Boga in do svojcev! Naj bi kazale veliko skrb božjo in starišev do svoje dece! Poleg tega naj bi pa te slike tudi vzbujale nedolžno veselje: odraslim spomine na preteklo življenje, mladim na prizore, ki se pojavljajo dan za dnem mej njimi, a le redkokdaj mislijo pri tem na velike dobrote, katere jim skazuje Bog in stariši.

I. Na materinem naročju.

Izvestno se ne spominjate, moji prijatelji, več dnij, ko ste mirno in sladko počivali na materinem naročju. A verjamete mi vsi, da ste tudi vi kdaj uživali to nežno detinsko srečo, saj vidite lahko vsaki dan, kako pestuje in neguje skrbna mati mlajšega bratca ali sestrice.

Ali ste se ob takih prilikah kdaj spominjali z živo hvaležnostjo onih dnij? Ménim, da ne. Saj se ne domisli človek preprostih in vsakdanjih stvari, ker jim je že privajen, dokler mu kdo tega ne pové. Zato vas spominjaj ta slika pretekle sreče, spominjaj vas ljubezni matere, spominjaj vas hvaležnosti do matere, ako je še živa, in molite za nje dušni blagor, ako je zamrla.

Milo in inako se mi je storilo, ko sem zapisal naslov: na materinem naročju. Duh se je zamislil v prošla leta in mi zarisal premilo materino obličje, nje ljubeznive oči, nje prijazne besede. Živo mi je stopil pred duševne oči obraz preblazega očeta. Saj to dvojce obličje sem najpreje spoznal in vzljubil v svojem življenju, teh dveh src ljubezen sem najpreje okušal, njih mili glasovi so mi prvi doneli na moja ušesa, na njih rokah sem najprvo počival, najlozje zasnival.

Na materinem naročju je tako prijetno počivati! Nikdo ne zná tako pestovati, kakor mati. Le mati čuti nekako, bi rekel, kako naj vzame dete v roke, kako je naj drži, da mu bo prav in prijetno. Če se mali kujavček grdo in kislo drži, precej se mu zjasni obraz in zorne njegove oči se tako jasno svetijo, ko ga vzame mati v naročje.

Ko joče v zibelki in kopitljá z nogami, hoteč vstati, vzdigne ga mati. Takoj potihne jok, solzé se ustavijo, in že v solzah se mu sveti obraz. Saj čuje býti srce materino, ki bije le zanj, le zanj skrbi in in živi.

Ako se zgodi kaj žalega, da se pobije ali rani, ga more jedino utolažiti in utešiti mati. Na njenem naročju pozabi bolečin in nezgode. Na materinem naročju donijo prvi glasovi v detečje uho. Kakor glasovi iz nebes, tako mu prijetno zvené, ko pripoveduje o nebeškem Očetu, o božjem Sinu, o njegovi nebeški Materi, in lepo krilatih angeljcih, bratcih nedolžnih otrok. Na materinem naročju se tako lahko in pobožno moli, da se zdi, kakor bi bilo nebo odprto, in bi izlivalo svojo blagost v otroško srce. Na tem naročju se priporoča in izročuje nebeški Materi, angelju varihu in božjemu Detetu.

Zdi se mi, da ima vsako dete dva angelja variha: nevidnega, ki je nevidno čuje in brani, in vidnega, mater, ki je vidno varuje in brani raznih nezdod. Ménim, da Bog tudi materam govori nežno na srce: „Ker jim je zapovedal zaradi tebe, da naj te varujejo na vseh tvojih potih. Na rokah te bodo nosili, da kje ne zadeneš ob kamen s svojo nogo.“ (Psalm. 90.)

Saj tudi dete nosi mati na rokah, da ne zadene kje ob kako nesrečo, da se kje ne pobije. Z materinega naročja se odpira detetu tako krasen razgled! Njemu je zastrta zloba sveta z gostim mrakom. Kakor v jutranji zori gleda še svet v jasni luči, v sreči in blaženstvu.

Na materinem naročju se uči spoznavati stvari krog sebe. Spoznava druzega očeta, ki se trudi in poti, dela in trpi zanj in za njegov blago. Uči se ga ljubiti in mu biti hvaležen. Spoznava tudi bratca in sestrico, ki sta že odrasla materinemu naročju in morata sama tekati okrog. A ni jima več tako prijetno, kot jima je bilo takrat, ko sta bila še tako blizu materinega srca — gori v naročju.

In ko se nasiti, ko se nagleda zunanjih stvari, objame ga spanje in zasniva in sanja zlate sanje na — materinem naročju.

Le nekatere prizore sem vam pokazal, dragi moji, le nekoje nejasne črtice tiste jasne sreče, koje ste uživali nekoč pri stariših. Vsakdo ni okusil te sreče. Marsikomu je mati umrla kmalu po rojstvu. Zato bodite hvaležni dragim in ljubim svojim starišem. Ako so še živi, skazujte jim hvaležnost s svojo pridnostjo in ljubeznijo, ako so umrli, molite za nje in hranite jim hvaležen spomin. Tako boste vsaj nekoliko povrnili ljubezen in neštete dobrote.

Popolno jim ne boste mogli nikoli, kajti resnično je, kar pravi mati pri pesniku:

Dete revno, dete malo,
Kdaj mi bodeš poplašalo,
Kar sem zate skrbna mati
Morala in bom prestati?

In kakšno plačilo zahteva za svojo skrb, nam pové ista mati:

Dete malo in ubožno,
Bodi pridno in pobožno,
S tem skrbi mi boš plačalo,
Dete revno, dete malo.

Prva snežinka.

Po kosilu je sedla babica k oknu in začela krpati staro srajco, pri mizi ni videla vbadati, tako nekako temno in mračno je bilo tisti dan. Prve dni novembra je solnce sijalo, bilo je suho in toplo kakor po leti, a danes po noči se je vse nagloma prevrnilo: prišle so megle na zemljo in oblaki, težki, sivi oblaki na nebo in pihljati je začela ostra, mrzla sapa.

Babica je vbadala, popravljala si velike, s črno roženino obrobljene naočnike in pogledavala skozi okno. Odmikala se je čimdalje bolj od okna, kajti čutila je strupene, mrzle dihe vetra skozi drobne špranje pri oknu.